

Hogyan képzett Pál munkásokat?

How Paul Trained Men by Gene Edwards

<http://www.edwardsgene.org/wp-content/uploads/2007/12/hptm-volume.pdf>

1. Fejezet: Nyolc ember

Mindannyian ismerjük azt a tizenkét férfit, akiket Jézus készített fel a szolgálatra. Ők három éven át együtt jártak vele. De ismered azt a nyolc férfit, akiket Pál képzett ki a szolgálatra? Pál mellett szintén voltak férfiak, akik vele utaztak, akiket ő képzett ki.

Pál módszere feltűnően hasonló volt ahhoz, ahogyan Jézus felemelt férfiakat. Sajnálatos módon az Újszövetség egydimenziós, felületes tanulmányozása nem tárja ezt fel számunkra. Nem fogod megtalálni ezt a képzést vagy ezeket a felkészített embereket, ha Pál leveleit abban a sorrendben olvasod, ahogyan az Újszövetségben találod őket. El kell olvasnod azokat abban a sorrendben, ahogyan azokat írta. Akkor az a nyolc férfi valóságosan kiemelkedik a Biblia lapjairól, és mindenhol őket fogod látni!

Amiről most olvasol, az nem mindenkinek szól. Óvatosan kell előrehaladni, mert a legtöbb ember ma még nem kész erre, és nem akarnak szakítani a mai szemináriumi képzési módszerekkel. Az első században szokásos és a mai szolgáló képzési módszerek alapvetően különböznek egymástól.

Ismerjük meg a nyolc férfit

Ismerkedjünk meg azzal a nyolc férfival, akiket Pál készített fel a szolgálatra: Titus, Timóteus, Gájus, Aristarchus, Secundus, Sopater, Tychicus és Trophemus.*

Miért pont ezek az emberek?

Jézus tizenkét férfit képzett ki. Ezek a férfiak zsidók voltak és nem lelkesedtek azért, hogy kimenjenek és hirdessék a Krisztust a pogányokból lett keresztyének számára. Isten a damaszkuszi úton az Ő elvakító fénye által megnyert magának egy zsidót, Saul - a későbbi Pált - , hogy ő megtegye ezt. Istennek pogány munkások felemelésére volt szüksége a pogány világ számára. Egyetlen zsidó férfi volt, aki pogányokból lett keresztyén gyülekezet plántálót adott a pogány világ számára.

Ez a nyolc férfi volt az, akik kimentek hirdetni a Krisztust, ahol az Ő neve nem volt ismert. Észre kell, hogy vegyük az ő neveiket, amikor az Újszövetséget olvassuk. Azonban Pál leveleinek abban a sorrendben való olvasásakor, ahogyan ma azt olvassuk, nem láthatók meg ezek az emberek a maguk valóságában.

* Később a nyolcukhoz csatlakozott Epaphroditus, aki Epaphras néven ment Kis-Ázsiába és Epaphroditus néven Görögországba.

A 'nyolcak' csak akkor ragadják meg a figyelmünket, ha az Újszövetségi leveleket időrendi sorrendben, történelmi összefüggéseiben (időszakok, dátumok, helyek) és az Apostolok cselekedeteiben leírtakhoz igazodva olvassuk, akkor ezek az emberek feltűnnek a színen . . . az előtérben és a középpontban. Egyre láthatóbbá válnak levélről levélre.

Ha nem zsidó keresztyén vagy, ezek az emberek kulcsszerepet játszottak a te megtérésedben. Ha a gyülekezet történetét visszafelé tekintve szemléljük, akkor meglátjuk, hogy ezek az emberek tették elérhetővé számunkra, nem zsidók számára a Krisztust. Előbb találkoztunk a nyolcakkal, mint az apostolokkal. Igen ezek az emberek a Tizenkettő után jöttek, a 'nyolcak' mégis ugyanahhoz az apostoli korszakhoz tartoztak. Ezek voltak azok az emberek, akik elérhetővé tették számunkra a Krisztust Európában és Kis-Ázsiában. Figyeljük meg, hogy amikor ezekkel az emberekkel találkozunk, a gyülekezet nem zsidó jellegével találkozunk.

A Tizenkettő Jézussal volt. A nyolc sohasem találkozott Jézussal. Ők Jézus mennybemenetele után tűntek fel. Mit jelent ez? Ebből azt látjuk, hogyan kell felfedezni és kiképezni embereket Jézus mennybemenetele után! Ez azt is jelenti, hogy úgy lássuk a nyolcakat, ahogyan embereket kellene képezni ma.

Efézus

Melyik gyülekezetekből jött ez a nyolc férfi?

Melyek voltak a minősítési kritériumok ahhoz, hogy kiképzést kaphassanak Efézusban? Mikor érkeztek meg? Mennyivel előbb kezdődött az ő kiképzésük?

Milyen korábbi megtapasztalások (beleértve az üldözést) tették a nyolcakat ismertté azokban a gyülekezetekben, ahonnan ők jöttek? Mi volt a hátterük és kultúrájuk? Milyen nyelveket beszéltek? Miért gyülekeztek össze Efézusban?

Nézzünk most szembe azzal, hogy mi volt a hit legfontosabb kérdéseinek egyike. Hogyan képezték ki ezeket az embereket, amikor az Úr testben már nem volt a földön? Szemináriumokon? Minden bizonnyal nem. Minden ok megvan rá. (Nincs említés az Írásokban arról, hogy bármi alapja lenne a mai szemináriumi képzési módszereknek!)

A választ egy Pálnak nevezett gyülekezetplántáló életében találjuk meg. Az emberek kiképzésénél a Pál által gyakorolt módszer kell, hogy iránymutatóvá váljon számunkra. (Sok idő telt el a mesterséges szemináriumok kitalálása előtt, de ahhoz hasonlót sehol sem találunk.)

Milyen minősítés alapján volt megengedve ezeknek az embereknek, hogy Pál kiképezze őket? Melyek voltak azok a tulajdonságok, amiket Pál ezekben az embereken meglátott?

Ahhoz, hogy a legtöbb evangéliumi szemináriumra jelentkezzen ma rendelkezned kell a pásztorod ajánló levelével. A tizenkettő és a nyolcak esetében ez nem így volt. Ezeknek az embereknek a minősítése sehogyan sem illeszkedik a mai képzési elképzelésekbe!

Ez a nyolc ember megérkezett Efézusba, és ottmaradtak közel három éven át, de nem ott kezdődött a képzésük. A kiképzésük a saját gyülekezetük életében kezdődött el mielőtt még Efézusba mentek. Mindannyian szembetalálták magukat meghatározó, minősítő megtapasztalásokkal mielőtt átlépték Efézus kapuját.

2. Második fejezet: Minősítés módja az első században

Efézusba érkezésük előtt mind a nyolc férfi része volt a gyülekezeti életnek. És néhány gyülekezetben valóban élet volt! A gyülekezeti élet napi megtapasztalásaiban élni része volt mind a minősítésnek, mind a kiképzésnek. Ez az egyes számú minősítő tényező!

Egy elhívás

Minden férfi rendelkezett egy elhívással Istentől. Hihetetlen, hogy nem ismerjük őket, kivéve Timóteust. Kik a többiek? Mindegyikük elhívása vagy indíttatása Krisztustól volt és a gyülekezetük kijelentése által történt.

A saját gyülekezetük dicsőséges jóváhagyása

Mindenhol a helyi gyülekezet (akik jól ismerték őket) hagyták jóvá a kiképzésben való részvételüket. Azt követően összecsomagoltak, elhagyták otthonukat és elmentek Kis-Ázsiába.

Ki képezte ki őket?

Azt követően egy öreg gyülekezet plántáló képezte ki, olyan gyülekezet plántáló, aki sok tapasztalattal rendelkezett a gyülekezeti életből. Pál nem olyan módon képezte ezeket az embereket, mint ahogy Isten elhívott embereit ma képezik (Igehirdetés, Módszeres teológia stb.).

A kiképzés befejezését követően

Az egy másik világ, amit ritkán veszünk figyelembe. Mit tettek ezek az emberek, miután befejeződött a kiképzésük?

Mit tettek a „nyolcak” azt követően?

Amit ez a nyolc férfi tett a kiképzésüket követően az valójában a kiképzésük kiterjesztése volt. A képzés nem fejeződött be, miután az emberek elhagyták Efézust. A válasz a kérdésre valami olyasmi, ami helyre kellene, hogy álljon ma. Ismerjük meg

a választ erre a kérdésre és meg fogjuk találni a képzés végső célját, legyen szó egy munkásról, egy munkatársról, sőt egy tanítványról!

Van egy elhívásod Istentől? Van kijelentésed Krisztustól és egy megerősítésed a gyülekezettől? El vagy keseredve a szellemi élet jelenlegi színvonalá miatt, ami messze alatta van a kívánatosnak? Tudod mire vagy elhívva, mit kell megtenned?

Az emberek ma olyan módon vannak kiképezve az Úr munkájára, hogy az nem illeszkedik az elhívásukhoz! Jónéhány embernek nem az az elhívása, hogy egy gyülekezet pásztora legyen. Végso soron a pásztorlás mai gyakorlata a Bibliában nem található meg, az egy kitalált pozíció és szolgálat, amit a Reformáció idején vezettek be.

Volt egy első századi kiképzési módja az embereknek és az a képzés illeszkedett egy első századi elhíváshoz. Ahogyan a történet kibontakozik, feltárul a kiképzésnek egy hihetetlen módja, ami valami fantasztikus. Ezt a fajta kiképzést valójában Isten találta ki!

Ismerjük meg ezeket az embereket, akiket Pál képzett ki. Az első emberrel fogjuk kezdeni, aki megjelent a színen. A teljes nagyságában fogunk vele találkozni. (Egyébként feltűnik a hittestvére vagy nagybátyja is, aki úgy tűnik nem szerette őt).

3. Harmadik fejezet: Titus, az első, akit minősíteni kellett

A neve Titus. A Timóteus előtti történetben tűnik fel.* Az otthona a Szíria fővárosábanAntiókhia volt. Görög volt. Egyike a száz százalékos görögöknek. Görög volt a kultúrája. Görög istenei voltak. Görög volt a nyelve. Görög volt a hajviselete. Görög volt a képzettsége. Titus pogány volt!!

Annak érdekében, hogy jobban megismerjük Titust, engedjék meg nekem, hogy megbecsüljük az ő korát. Ez segíthet nekünk, hogy megadja a múló idő érzését. (Igaz, mi nem ismerjük a valódi korát, de egy korbecslés által meg tudjuk nézni Titus mozgását a következő negyven éven keresztül. **

Ha előnyben részesítesz egy másik életkort, kérlek használd a saját becslésedet.)

Mi volt Titus minősítése Efézusba érkezéséig? Milyen módon volt kiképezve? A válasz: csodálatos, amikor gyülekezeti összefüggésben nézzük! Nem is beszélve róla, egyenesen forradalmár!

*Timóteus 48 körül tűnt fel. Titus a legkorábban: 43-ban. Úgy becsüljük, hogy

**Titus 4 éves lehetett Pünkösöd napjaiban, 17 vagy 18 éves lehetett 43/44-ben, amikor Pál Barnabással megérkezett Antiókhiaiba Ciliciából.

Valószínűleg Barnabás építette fel a gyülekezetet Antiókhiaiban. Ha mégsem, akkor az a legkevesebb, hogy nagymértékben segítette az Antiókhiai gyülekezetet az indulás éveiben!

Azok között, akik abban a gyülekezetben összejöttek, volt egy fiatal, körülméletlen görög: Itt lép be Titus!*

Volt lehetősége Titusnak választani egy gyakorlati képzés vagy egy szeminárium között?

Titus a Kr.u. 43. évben

43-ban Titus tizenhét éves volt. Jegyezzük meg: Titus szemtanúja volt az Antiókhiai gyülekezet indulásának. Többé-kevésbé, de "ott volt a kezdeteknél." Titus belecseppent a gyülekezeti élet napi gyakorlatába és az Antiókhiai gyülekezet viharos életébe.

Akármit ismerünk meg az Antiókhiai gyülekezetről, amit Lukács mond el az Apostolok cselekedeteiben, Titus azoknak részese volt! Titus elkezdett megtapasztalni valamit, amit gyülekezeti életnek hívnak ... ez az, amit a gyülekezet átél nap, mint nap. (Az akkori gyülekezeti élet nem volt hasonlítható ahhoz, amit ma annak neveznek). Amit ott Antiókhiaiban Titus megtapasztalt az része - előfeltétele - volt a későbbi minősítésének, hogy kiképzett lehessen. Nem tudsz olyat nyújtani, amit nem tapasztaltál meg korábban! Egy említésre méltó időt eltöltve egy gyülekezet életében az első számú minősítő tényező. Titus rendelkezett ilyen gyülekezeti élet megtapasztalással. Nem csupán olvasott arról, hanem megélte azt!

Ez volt Titus egyedüli jellemzője az Efézusba való elindulása előtt. Vegyük figyelembe mindazt, ami Antiókhiaiban történt! Mit jelentett egy gyülekezet életében szerzett tapasztalat!

Kezdetben Titus Barnabás lábánál ült és hallgatta beszámolóját Pünkösdről és azokról a csodálatos napokról.

Titus mindent hallott, ami az Ap. csel 1:1-13:1 részekben le van írva. Tekintettel arra, hogy Titus jelen volt, amikor a gyülekezet Antiókhiaiban megszületett, ezért látta hogyan munkálkodott Barnabás a gyülekezet felépítésén. Megismert olyan férfiakat, akik ismerték az első apostolokat. (Titus később találkozott minden apostollal.) Ez egyfajta háttér/származási leírás egy 17 éves srácról! Valami adalék a képzéshez! Titus, egy pogány keresztyén volt Antiókhiaiban, amikor Barnabás megérkezett Pállal. A gyülekezet számára emlékezetes pillanat volt, figyelembe véve Pál hírnevét, mint a gyülekezet korábbi ádáz üldözőjét.

*Volt egy hittestvére/nagybátyja, aki orvosnak tanult. Jó okunk van rá, hogy azt gondoljuk, hogy ez az orvos, aki később író lett, nem szerette Titust.

Titus közvetlen közelségben élt Barnabással és Pállal 43-tól 47-ig. Ismerte a Cirénei Simont is, aki vitte Krisztus keresztjét. Ismerte a Cyreneai Luciust és Manaent is. Titus a közvetlen közelben volt és hallott arról az imatálalkozóról, ahol az az öt férfi, akik szolgálva az Úrnak hallották a Szent Szellemet, hogy elválassza Pált és Barnabást, hogy kiküldjék őket a pogányokhoz. Titus jelen volt, amikor Barnabás és Pál elhagyta Szíriát (47-ben) Cyprus felé, azután Galáciába. Később, Titus ott volt azon a csodálatos találkozáson, amikor Barnabás és Pál hazatértek Antiókhia (49-ben) és elmondták a két éves gyülekezet plántáló útjuknak a történetét négy pogány gyülekezetet plántálva, ott fenn valahol, amit Galáciának hívnak. . . . valóban meglepő elbeszélés. Titus nemcsak azt hallotta, hogy az Úr kaput nyitott a Galatákhoz, hanem az őszi utazás körülményeit is, a megbotozást, a megkövezést és az elutasításokat. Hallott János Márkról is, aki félbeszakította az utazást Pamfiliánál és hazatért Jeruzsálembe. Nem sokkal a beszámoló után látta, amikor Péter Antiókhia (49-ben) jött, hogy meglátogassa a gyülekezetet (50-ben). Titus tanúja volt annak a felfordulásnak és kavargásnak, amit azok a megtért júdaisták okoztak a gyülekezetben, akik Jeruzsálemből jöttek, követelve, hogy ő (és minden pogány) körül legyen metélve Mózes Törvényére hivatkozva.

Titus ott volt a közvetlen közelben, amikor Pál megdorgálta Pétert . . . a gyülekezet jelenlétében! Ez egy jókora szelete az előképzésének ott a helyi gyülekezetben! (A gyülekezeti élet meglehetősen viharos volt)

Titus valószínűleg nagyon meglepődött, amikor megtudta, hogy őt választotta ki az Antiókhiai gyülekezet (Pál még kijelentést is kapott), hogy menjen Jeruzsálembe. Pállal és Barnabással kellett mennie, hogy találkozzanak a Tizenkettővel Jeruzsálemben és együtt munkálkodjanak, a Jeruzsálemből Antiókhia (49-ben) jött júdaisták látogatása miatt keletkezett probléma megoldásán. Titus Jeruzsálemben szemtanúja volt az üdvösség feletti nagyon fontos vitának; egyedül Krisztus vagy Krisztus és még valami plusz. Ez a teljesen pogány kinézetű görög fiatalember (és nem volt körülmetélve) szintén találkozott a Jeruzsálemi gyülekezettel, a Tizenkettővel és János Márkkal. Titus egy kézzel fogható, élő valóság, mozgó, lélegző megtestesítője volt a dolgoknak: Titust és az ő rokonait kellene körülmetélni egy késsel?!

Titus látta Pált és Barnabást szembeszállni a júdaistákkal és semmit nem engedve abból, amit elmondtak. Ott kellett állnia lélegzet visszafojtva és szemtanúja volt a Jeruzsálemi levélnek Jakab és Péter által való lediktálásának. Majdnem elállt a szíve, némán figyelve, ahogy a Tizenkettő, azután a Jeruzsálemi vének, azután Silás, majd Pál és Barnabás aláírták azt a levelet (50-ben). A lúdtollat kézről kézre adták és aláírták a levelet. Azt gondolom Titus majdnem elájult abban a pillanatban. (én úgy lennék.)

Titus visszatért Antiókhia (49-ben). Menetközben megismerkedett János Márkkal! (Az a férfi, akit Péter Márk fiának hívott) Titus nem árasztotta volna el kérdésekkel János Márkot? Végző soron itt volt egy fiatalember alig idősebb, mint ő, aki hallotta és látta az Urat. Hallott Jakab haláláról, Péternek a börtönből való kiszabadulásáról, és ott volt Pál első útján.

(“János Márk következett, hogy lemásolja a levelet”) Később tanúja volt annak, hogyan vált szét Pál és Barnabás János Márk eltávozása miatt. A gyülekezeti életben van egyedül kemény valóság.

Titus hasonlóan élt ahhoz az 50 millió emberhez, aki a Római Birodalomban élt. Hallotta, amikor Claudius császár rendeletet hozott a zsidók ellen (kb. 20 000) 49-ben a Rómából való eltávolításukról. Titus ott volt Antiókhában, amikor Pál a júdaistákról tanított, akik megpróbálták szétrombolni az Antiókhiai gyülekezetet és onnan egészen Galáciáig utaztak, hogy lerombolják az ott lévő négy új gyülekezetet. (Ez a támadás akkor történt, amikor Pál és Barnabás Jeruzsálemben voltak) Titus éppen ott volt a teremben, amikor Pál megírta a levelet a Galatabelieknek! Titus szemtanúja volt a leírt keresztyén irodalom legelső darabjának. Azonban mindennél fontosabb volt Titus számára az, hogy őt kérték meg, hogy a Galatáknak írt levelet elvigye a Galáciabeli gyülekezeteknek (Galaták 2:3). Ez 50 nyarán volt.

Titus elutazott egyedül, hogy elvigye a Galáciabelieknek írt levelet a négy gyülekezetnek egy olyan vidékre, ahol sohasem járt. Pál röviddel Titus után érkezett Galáciába, ahová magával vitte Silást is. (Nem csoda, hogy Pál felháborodásában nem említette a Jeruzsálemi levelet, hanem engedte, hogy a két szemtanú mondja el a történetet)

Mi történt azt követően, hogy Titus elvitte a levelet Galáciába? Titus hazatért Antiókhába és folytatta azt a csodálatos felrázó, hajmeresztő gyakorlatot, amit gyülekezeti életnek hívnak. Vagy lehetséges, hogy Titus ott volt Pál második útján? Sohasem fogjuk megtudni, mert Lukács sohasem említette Titust. Olyan volt, mintha Titus sohasem létezett volna. Amit Titusról tudunk, azt Pál leveleiből tudjuk. Az Apostolok cselekedetei 13:1 után Titus ott lehetett volna az Apostolok cselekedeteiben, de ő sohasem került említésre abban a könyvben! Miért? Lukács az orvos annyira nem szerette Titust, hogy úgy alakította a történetet? Vagy...?

Tudnunk kell! Titus a gyülekezeti élet nyers valóságában élt— a keresztyének beleszóltak a gyülekezet drámai eseményeinek folyásába.

Kedves olvasó! Ez volt az első lépése az első században a korai keresztyének kiképzésének! Ez a képzés érvényes Krisztus teste számára, ami egy erőteljes gyülekezet mindennapos túlélésének becsületes módja. Előnyben részesítünk ennél kevesebbet?

Akkoriban, 50 tavaszán Titus 24 éves volt.

Ha átélsz és túlélsz helyzeteket a gyülekezeti életben, akkor egy olyan ember leszel, aki alkalmas lesz arra, hogy továbbmenjen a következő lépésre!

Most nézzük meg ama nyolcak második emberét. Itt kezdődik igazán el a mulatság. Most félretesszük Titust egy kis időre, míg nem találkozunk vele ismét, amikor a második emberrel találkozunk.

4. Fejezet: Timóteus minősítése

Amikor Barnabás és Pál az első gyülekezet plántáló útjukon voltak, találkoztak egy fiatalemberrel, egy egyáltalán nem feltűnő sráccal! A négy város egyikében élt, ahol Pál gyülekezeteket plántált. Listrában történt, hogy Pál találkozott egy félig zsidó, félig görög fiatalemberrel. Jóllehet Lukács nem említi ezt a fiút, amikor Pál első tartózkodását leírta Listrában, a fiú ott volt. Ott volt a fiúnak az anyja és a nagyanyja is. Mindketten hűségeseznek látszottak Istenhez. A fiatal fiú neve Timóteus volt. Az az év, amikor Pál először Listrába ment, 48 volt. Úgy becsüljük, hogy Timóteus akkor húsz éves lehetett.

Nézzük meg Pálnak ezt a jövőbeni közvetlen munkatársát és Titus közeli barátját.* Timóteus szemtanúja volt annak, hogy Pál „hogyan” épített fel egy gyülekezetet. Még egyszer: van egy emberünk, aki “ott van a kezdetektől” . . . egy gyülekezet indulásánál.

Timóteus látta Pált, ahogyan majdnem halálra kövezték. Ez bizonyára jó módja annak, hogy valaki megismerje egy olyan ember életét, aki az elfogadott normán kívül élt. Timóteus szemmel tartotta Pált, ahogyan elhagyja Listrát, Pisidiát, Ikoniumot és Derbét. Látott egy csapat farizeus írástudót is, ahogyan elbizakodott látogatókként jöttek Jeruzsálemből Jakabnak, Jézus testvérének a levelével. Majdnem pontosan akkor, amikor Pált megkövezték Listrában — ahol Pál Timóteussal találkozott— amikor a nyolcak harmadik embere megjelent a színen. Kettejük tapasztalatai összekapcsolódnak!

5. Fejezet: Belép Gájus

48-at írunk. Pál elhagyja Listrát és Derbébe utazik. Gájus életkora 48-ban 25 év volt. Mit tudhatunk meg Gájusról? Ott volt a gyülekezet születésénél Derbében (“ott volt az indulásnál”).

Pál szintén kevesebb időt töltött el Derbében, mint bármelyik más gyülekezetnél. Néhány egymáshoz közel eső helyen Gájus és Timóteus találkoztak egymással, um. Lisztra és Derbé (84 mérföld).

Gájus ott volt, amikor Pál elhagyta a gyülekezetet Derbében . . . Magára hagytak minden gyülekezetet nem sokkal az után, hogy korábban (50-ben) Gájus volt az első, aki találkozott a Jeruzsálemből jött júdaistákkal. Tekintettel arra, hogy a júdaisták szárazföldön jöttek, ők érkeztek meg először Derbébe.

*Ha Titus valóban elvitte a Galatáknak írt levelet mielőtt Pál és Silás megérkezett, akkor Timóteus és Titus találkoztak. Talán igen, talán nem!

Derbé valószínűleg egyáltalán nem volt felkészülve, hogy kezelni tudja azokat az embereket, akik „más evangéliummal” jöttek. Gájus látta ezeket a júdaista embereket, akik megpróbálták rágalmozni Pált, és át akarták téríteni és lerombolni a négy pogány gyülekezetet. Gájus, Timóteushoz hasonlóan látta a négy gyülekezetben keletkezett zavarokat.*

Pál második utazása alkalmával történt (50 nyarán), amikor Gájus találkozott Silással. Azt mondhatjuk, hogy ezen a ponton Gájus és Timótheus tapasztalatai majdnem megegyeztek. A két fiatalember hallotta Pál beszámolóját arról, mi történt az Antiókhiai gyülekezetben a júdaista zsidók ottani látogatásakor, és az összegyülekezésről Jeruzsálemben az összes apostollal.

Timóteus és Gájus beszámolt Pálnak a júdaisták Galáciai látogatásának részleteiről, és hogy Timóteus hogyan szállt szembe velük. Silás ott volt Pállal és elmondta mi történt a jeruzsálemi tanácskozás során. A két férfi látta Silást és egy levelet, amit a Tizenkettő írt alá.

Miután Pál a második útján meglátogatta Listrát és Derbét, a dolgok megváltoztak. Pál körülméltelte Timóteust. Azt jelenti ez, hogy Gájus alacsonyabb minősítésű volt? Nem. Sose felejtsük el, csak a gyülekezeti életben megélt dolgok minősítenek bennünket! Amíg Gájus Silással volt, légy biztos, hogy Timóteus és Gájus kérdésekkel ostromolták Silást.

Amikor otthagytuk Gájust, 26 éves volt. Efézusban fogunk vele ismét találkozni, Timóteussal és Titussal (még ha a szeretett orvos meg is tagadta, hogy említse őt).

Kedves olvasó, irigykedsz ezekre a fiatalemberekre? Igen, a gyülekezeti élet nemcsak izgalmas, hogy ne is említsük, viharos, hanem egyenesen veszélyes!

Pál és Silás elhagyta Galáciát az 50-es év végén és folytatták az útjukat.**

*Gájus szintén megfigyelte Timóteust, ahogyan odament azokhoz a júdaistákhoz — szemtől szembe — konfrontálódott azokkal, mind a négy gyülekezetben.

**Nagyon lehetséges, hogy Titus is Pállal volt. Sohasem tudjuk meg, mert Lukács — az Ap.cselben — sohasem említette, hogy ott lett volna; valójában Lukács sohasem említette Titust, soha. Tudósok azt gondolják, hogy Lukács vagy nem szerette Titust vagy nagyon is kedvelte. Lukács Titus nagybátyja volt és nem akarta, hogy unokaöccse jó fényben tűnjön fel. A két férfi gyakran jelen van az Apostolok cselekedeteinek a leírásában: egyikük sincs azonban megemlítve az Apostolok cselekedeteiben. Ezek Lukács és Titusz. Egyedül Pál leveleiben találjuk együtt említve ezt a három embert. A következtetés nyilvánvaló. Azok a férfiak, akik elhagyták Galáciát 50-ben, valószínűleg Silás, Timóteus és Titus. Sohasem fogjuk megtudni, Lukács miért hagyta ki Titust minden írásából?

Timóteus 20 éves volt 48-ban; most 22. Vésd az elmédbe. Timóteus amikor szembeszállt a júdaistákkal 22 éves lehetett!

Egy pillantás erre a három férfire

Miközben a testvérek nagy változásokon mentek át, ez a három férfi (Titus, Timóteus és Gájus) ugratták Silást az életének minden részletét tekintve! És viszont! Megtapasztalni a gyülekezeti életet helyben . . . az életünkben, nagyon fontos . . . mielőtt kiképzést kapunk. (ma nem szerepel a referenciák között a gyülekezeti élet).

Az egyik különleges alkotóeleme Efészusnak az volt, hogy egy olyan ember volt jelen, akitől távol állt minden régi vallásos szokás, és aki egy sok vihart kiállt gyülekezet plántáló (apostol) volt, két évtizedes gyülekezet plántálási tapasztalattal és még több gyülekezeti étellel. Ahogyan Pál, Silás és Timóteus elindultak a második útjukra, Gájus gyarapította a gyülekezeti megtapasztalásait Derbében. (Titus vagy visszament a saját gyülekezetébe Antiókhia-ba vagy Timóteussal együtt mentek az úton. Sohasem fogjuk megtudni. Lukács, miért tette ezt? A történészek nem gondolják, hogy elfogultak lennének)

Timóteus, Pál és Silás végül is eltávoztak Görögországból, Timóteus két olyan emberrel járt, akiknek megtapasztalásai pünkösdre nyúltak vissza, a Tizenkettőre és Barnabásra. Timóteus két olyan emberrel járt, akik egy másik hatalmas eseménynek – a Jeruzsálemi tanácskozásnak is – részesei voltak. Timóteus megtanulta az akkori korban való utazás veszélyeit is.

Ez fontos dolog volt. Hogyan viselték a férfiak az utazást, az utazással járó izgalmakat és a hosszú ideig való távollétet az otthontól és a családtól? Ez az egyik legjobb jellemzője az itt lévő embereknek. (A fogadókban való időzés nem hagyható ki gyülekezetplántálók ezen munkájánál.) Elmondta Silás Timóteusnak, hogy István hasonló volt a Salamon tornácán ahhoz, mint Aristarchus Filippiben? Most előkészítjük a találkozót a következő, három, jövőbeni gyülekezet plántáló között. Mindannyian Görögország ugyanazon részén születtek.

Ugyanazon időben Görögországban*

49 végén Claudius császár rendelettel kiutasította a zsidókat Rómából. Tizenhárom kerület volt Rómában. Az emberek Filippiben (Görögország) úgy tekintettek magukra, mint Róma tizennegyedik kerületére. Filippi lakói — egy görög város — latinul beszéltek, latinul írtak, a pénzük is latin volt, ugyanígy az öltözködésük, szokásaik és építészetük. Azon túl római állampolgárok voltak, Augustus rendelete által kapva meg ezeket a lehetőségeket.

* Ha valaha megértjük az Újszövetséget, fel kell figyelni a körülötte lévő fő eseményekre.

50 végén a Filippibeliek kiűztek minden zsidót a városból.

Ironikus, hogy Pál és Silás 50-ben — mindketten zsidók — megérkeznek Filippibe! Emlékezzünk vissza, Timóteus látta Pált megkövezve Listában. Most látta megbotozni Pált (római vesszővel) Filippiben. Timóteus látta Pált megverve börtönben, aztán megbilincselve. Azután Timóteus látott két embert kiutasítva az egész város által. Ez egy kiváló kiképzés egy fiatal ember számára, hogy belépjen az Úr munkájába.

Az első századi gyülekezeti életre van szükségünk, ha arra vágyunk, hogy első századi kiképezést kapjunk. Az igazi gyülekezeti életet nem könnyű megszerezni! ennek Utána kellene nézned. Minden ember, akik Efézusban kiképzésre kerültek, azt megelőzően megismerték az akkori gyülekezeti életet.

6. Fejezet: Thesszalónika további két embert ad

Filippi elhagyása után, a három férfi déli irányba ment észak Görögországba, Macedónia fővárosába. Pál 51-ben ment be Thesszalónikába.*

Két további, jövőbeni munkatárssal találkoztak össze... egy gyülekezetben.

Aristarchus és Secundus belépése

Amikor Pál felépítette a Thesszalónikai gyülekezetet, a megtértek között volt két jövőbeni gyülekezet plántáló. Ők szám szerint a 4. és az 5. tagjai a „nyolcaknak”. Ezeknek a férfiaknak a nevei: Aristarchus és Secundus. Mindketten görögök voltak.

Ismét azt látjuk, hogy sikeres gyülekezet plántálóknak kell, hogy “ott legyenek a kezdeteknél.” Ez a két ember megismerkedett nemcsak Pállal és Silással, hanem Timóteussal is. (Plusz Titus? Nem tudjuk.) Ez a két ember ott volt a “kezdetektől” és fontos volt, hogy lássák, hogyan születik meg és nő fel egy gyülekezet.

A gyülekezetnek Thesszalónikában volt egy különleges ismertető jele. Megtapasztalták az örömet az üldözés közepette. Szerették hallani a történeteket arról, hogyan üldözték a gyülekezetet Jeruzsálemben . . . valószínűleg Silás történeteinek elmondása által! Ez a gyülekezet látszott, hogy élénk képzelettel rendelkezett, miközben az erő is megnyilvánult.

* Bizonyosra veszem, hogy Titus Pállal volt ebben az időben. Az Ap.cselben a „mi” szó jelenik meg az elején. Lukács tudunkra adja, hogy saját maga is jelen van, azonban nem használja a saját nevét. Ha Lukács jelen van, Titus távol lehet tőle?

Aristarchus és Secundus valószínűleg látta Pált megbotozva és megbilincselve. Látták, amikor a helyi polgárok egy része, vezető hivatalnokok és zsidók kitoloncolták őt a városból. Annak ellenére, úgy látszott ez a gyülekezet könnyedén és örömmel vette mindezeket az üldözéseket és a lakosság elutasítását. Mielőtt az üldözés elkezdődött, feltételezhetően ezek a lelkes testvérek, ez a két görög fiatalember sok kérdéssel ostromolta Silást és Timóteust. Egyik éjszaka ez a két ember hallgatta Pált beszámolóját arról a felkelésről, amit zsidók vezettek Rómában, akik meg voltak győződve, hogy ha Pál vezetne egy felkelést Rómában, akkor a zsidó Messiás megjelenne Rómában és legyőzné a Rómaiakat. Az eljövendő Messiás nem érkezett meg. Helyette Claudius elrendelte minden zsidó kitoloncolását Rómából. Attól a naptól fogva a zsidók úgy tekintettek Claudiusra, mintha ő lenne az Antikrisztus. Aristarchus és Secundus indulása a gyülekezeti életben üldözéssel kezdődött. Egy zajos gyülekezeti életbe csöppentek bele rögtön a legelején. Az egész város gyűlölte ezeknek a keresztyéneknek a jelenlétét.

Egyébként az első században a gyülekezeti élet felért egy kockázatos vállalkozással. A megtérésük után néhány héttel ez a két ember nemcsak a hívők csoportjában találták magukat, hanem körülvéve vezetők, polgárok és zsidók elutasításával. És Pál abban azokban a hajmeresztő napokban magukra hagyta őket. Pál magára hagyta a gyülekezetet teljesen egyedül. Pál élete, szavai és később levelei példa volt ezen két fiatalember számára.

Ahogy Titus látott egy gyülekezetet Antiokhiában, Timóteus egy gyülekezetet Listrában és Gájus egy gyülekezetet Derbében megszületni, ez a két ember, Aristarchus és Secundus, ott volt és „karosszékekben ülve nézte egy gyülekezet születését” és azt, hogyan lehet helyesen megélni egy gyülekezeti életet üldözés közepette. És ez a két ember és a gyülekezetük magára lett hagyva!

Ekkor 51 évét írjuk. Ennek a két embernek a korát 51-ben 25 éveseknek becsüljük.

Mostanáig Gájus látta, ahogyan Pál elhagyta Derbét, Aristarchus és Secundus pedig szintén látta, amikor Pál elhagyta Thesszalonikát. Ez ideig, Timóteus látta hogyan hagyott el Pál hat gyülekezetet.

7. Fejezet: Belép Bérea és egy fiatal zsidó!

A gyülekezet születésének története Béreában majdnem a kétszeres bonyodalom a Thesszalonikában történetekhez képest. Egyik oka ennek az a tény, hogy néhány Thesszalonikai ember átjött Béreába, hogy zavart keltsen. A másik ok, hogy a két város földrajzilag közel volt. Béreában látszott, hogy sok zsidó volt a zsinagógában, akik megtértek Krisztushoz. Ezek a megtértek elintézték, hogy hozzáférjenek a zsinagóga zsidó tekereseihez.

Minden vasárnap igényelték, hogy meghatározott igeszakaszt olvassanak fel nekik. (A zsidók számára megengedett volt, hogy hallgassák ezeket a felolvasásokat. A pogány megtérteknek nem volt megengedett, hogy bemenjenek abba a terembe).

Egy pap kihajtotta a zsidó tekercest és felolvasta a kért igeszakaszt. Az egyik megtért Sopater, zsidó volt. Sopater belépett a gyülekezeti élet forró katlanába, ami ott Béreában volt, szintén “ott volt a kezdeteknél” - valójában a gyülekezet kezdetétől fogva. 51-ben Sopater 25 éves lehetett.

Timóteus látta Pált elhagyni a gyülekezetet Filippiben, Thesszalonikában és most Béreában. Timóteus és Aristarchus és Secundus látták Pált, ahogy elhagyja Thesszalonikát! Pál átlagosan hat hónapot töltött el egy gyülekezetben. Lesz valaha olyan ember, aki meri követni ezt az isteni magatartást?

Pál nagy sietséggel hagyja el Béreát. “A testvérek” elkísérték Pált Athénig. (Sopater egyike volt azoknak a testvéreknek?) Pál kb. egy hónapot időzött Athénben, Silás és Timóteus Thesszalonikában és Béreában időztek. Később Athénbe jöttek és beszámoltak Pálnak a gyülekezetek állapotáról Filippiben, Thesszalonikában és Béreában.

Azt követően Pál Korinthusba ment. Amint Korinthusba érkezett egy másik beszámolót hallott a Thesszalonikai gyülekezetről. A hallottak arra indították Pált, hogy levelet írjon ennek a növekvő és üldözött gyülekezetnek.

(Ki vitte a levelet Thesszalonikába? Sohasem fogjuk megtudni.) Aristarchus és Secundus jelen voltak az összejövetelen, amikor Pál levelét felolvasták a gyülekezetüknek.

Annak a levélnek az alapján kaphatsz egy elképzelést arról, ami nemrég megtörtént ott a gyülekezetben.

Miután Pál elküldte a levelét, visszament és meglátogatta Timóteust a Thesszalonikai gyülekezetben. Aristarchus és Secundus „karosszékben ülve” nézhették mindazt, ami Thesszalonikában történt.

Annyit bizonyára tudhatunk ezekről a testvérekről, hogy a két ember sok kérdéssel várt Timóteusra. Egyebek között, akarták tudni, mi történt Athénben és Korinthusban. Timóteus, viszont arról érdeklődött, hogyan megy a gyülekezet Béreában.

Nem kérdés, hogy Aristarchus és Secundus meglátogatta a gyülekezetet Béreában. Pál azt tanácsolta Timóteusnak, hogy időzzön Thesszalonikában és Silással Béreában. Ez lehetőséget adott Aristarchusnak, Secundusnak és Sopaternek, hogy sok mindent megtudjanak a két férfitől. Megfigyelheted, hogy a kiképzésük nem könyvekből származott.

Pál Korinthusban

Pál elhagyta ezeket a Görögországban felépített gyülekezeteket (4-6 hónapon belül elhagyta az összes gyülekezetet). Pálnak már hat jövőbeni munkás állt rendelkezésére. És ő nagy tervekkel rendelkezett. Nagy tervekkel.

8. Fejezet: Pál tervekkel tér haza

Eltérően más városoktól, Pál 18 hónapot töltött el Korinthusban, de elhagyta a Korinthusi gyülekezetet is. Pál, Silás és Timóteus mind elhagyták Korinthusban és egy rövid időre megálltak Efézusban, és azután elutaztak Jeruzsálembe az ott lévő gyülekezetekhez. Ne felejtsük el róla, hogy Timóteus Pállal és Silással volt, amikor a második útjuk Jeruzsálemben befejeződött. Timóteus 54-ben látogatta meg a gyülekezetet Jeruzsálemben. Titus 49-ben volt Jeruzsálemben.

Egy rövid megálló Efézusban

Jeruzsálembe menete előtt Pál megállt egy rövid időre a híres Efézusban. Megkérte Aquillát és Priscillát, hogy menjenek oda. Pálnak volt egy terve. Később Efézusban Pál rászánt egy napot, hogy képezze azokat az embereket, akik gyülekezeteket építenek fel.

E rövid Efézusbeli látogatást követően, Pál és Timóteus meglátogatta Jeruzsálemet és ott mondott búcsút Silásnak. Timóteus és Pál elindult Antiókhia felé, ahol beszámoltak a második gyülekezet plántáló körútjukról.

Timóteus most látta meg az Antiókhiai gyülekezetet.

(Timóteus találkozott Titussal egy rövid időre vagy lehetséges, hogy ő és Titus már együtt elutaztak?) Mely gyülekezetekkel volt kapcsolata Timóteusnak? Addig az időpontig a négy Galáciai gyülekezettel, valamint Filippi, Thesszalonika, Bérea, Korinthus; egy pillantás Efézusra és a Jeruzsálemi gyülekezetre és most Antiókhia.

És mi mindannyian a négy fal közötti szemináriumot ajánljuk a fiatal embereknek! Azt gondoltad, hogy csak egy választásod van? . . . javasolhatom neked, hogy van egy másik is!

Efëzusban hamarosan fel fogunk fedezni valamit, amit egy szeminárium sohasem fog tudni megadni, a szellemi megtapasztalásokban való legcsodálatosabb „oda-vissza beporzást” és az akkori világ gyülekezeteinek gyakorlati életéből való megtapasztalásokat. Pál írt egy levelet a Galáciai gyülekezeteknek beleértve Listrát és Derbét. Azután írt egy levelet Thesszalónikába. (Bizonyosak vagyunk benne, hogy ezek a levelek felolvasásra kerültek Béreában, ami útba esett.)

Pál megkért minden gyülekezetet, hogy küldjenek egy különleges embert: egy testvért Derbéből, kettőt Thesszalónikából és egyet Béreából. Azért nem küldött levelet Antióchiába, mert akkor éppen ott tartózkodott Timóteussal és Titussal az oldalán. Az üzenet azonos volt minden testvér számára: Hagyd el a városodat és találkozzatok Efëzusban. Így történt az kedves olvasó, hogy hat fiatalember jött el Efëzusba. Az a hat ember hamarosan megérkezett Efëzusba. Mindnyájan megláthatták egymást. Egy tapasztalt gyülekezet plántálót láthattak, aki gyülekezeteket emelt fel. Annál többet: látták az ő átadott életét a gyülekezetek számára. Látták Pál életét, ami a gyülekezetekre áradt. Azután megfigyelték, hogyan hagyja el Pál azokat a gyülekezeteket, akikről gondoskodott, akik bíztak benne! Mi volt az, amivel Pál rendelkezett az Úrban? Mit adott az Úr a gyülekezeteknek?

54-ben vagyunk.

Abban az évben fegyveres emberek elkezdtek Ikoniumban megkeresni Pált. 54-ben meghalt Claudius. Egy tizenhat éves fiú, név szerint Germanicus Nero foglalta el a trónt, mint a birodalom uralkodója.

Pál szerint komoly esély volt rá, hogy azt gondolja, talán éppen Germanicus uralomra jutása fogja meghozni a zsidók számára, hogy Rómában éljenek. A Néró anyja Agrippina ismert volt arról, hogy a zsidókkal szimpatizál.

A tizenhat éves Nero — és az öregedő Pál — tizennégy évet hagytak maguk mögött. Pál abból a tizennégyből legalább hatot börtönben töltött, miközben Nero egy örült ember fantázia világában élt. Mindezen túl Nero a bolond Caligula unokaöccse volt! Miközben Pál embereket képzett Efëzusban, állandóan Nérón tartotta a szemét, remélve, hogy a fiatal császár talán megengedi a zsidóknak, hogy visszatérjenek Rómába. Ha igen, akkor Pál odamegy. Ha nem, Pálnak volt egy terve, hogy kikerülje a tilalmat. Tulajdonképpen Pál volt az a meghatározó személy, aki először számolt egy pogány gyülekezet létezésével Rómában.

A gyülekezetek Efëzusi irányvonala

Amikor Pál kitalálta az „Efëzusi irányvonal” elvét, az teljes egészében Istentől való elgondolás volt. Azt követően hamarosan előjött Pál egy másik Istentől származó koncepcióval is: hogyan plántáljon gyülekezetet Rómában (a városban egyetlen zsidó sem volt), és kell valaki, aki plántálná azt. Egy máshol már működő (teljes) pogány gyülekezet mozgatása és átültetése lenne a Páli módszer: egy teljes gyülekezet átvinni Rómába!

Egy több-kiterjedésű (történelmi, kulturális, politikai, bibliai) látást ad, ha Pál leveleit párhuzamba állítjuk az Ap.csel 15:40-től a 18 végéig. Ez a látás nem fedezhető fel egy egysíkú Bibliai tanulmányozással. Az egyes Ige verseket egymással összekapcsolva (környezetéből kiemelve és nem időrendi sorrendben) lehetetlen egy többsíkú látást kapni a Szentírásból.

Amit eddig olvastál, az nem a mai szemináriumi képzés. Egy szeminárium sem tud versenyezni a gyülekezetek felépítésében Isten elhívott embereinek módszereivel.

Kedveseim! Évszázadok óta megtévesztésben vagyunk, hogy a megszokott, formális képzésben higgyünk! Olvassuk el újból az Apostolok cselekedeteit és Pál leveleit. Egy dráma játszódik le a szemünk előtt . . . érzed bennük az élet lüktetését. Nézd meg ezen emberek által plántált és magára hagyott gyülekezeteket. Hogyan tudna egy szemináriumi képzés – lehetőség szerint pótolni – egy ilyen Isten által adott mintát?

9. Fejezet: A csoda, ami Efézusban megtörtént

Hat ember érkezett meg Efézusba hat különböző városból, mindegyik magával hozva különböző kultúrákat, nyelveket, szokásokat más földrajzi helyekről, különböző vezetési módokat képviselve. Mindannyian egy számukra idegen országban találkoztak, ezért minden egyes ember tudott valamit adni a másik ötnek.

Titus mindent el tudott mondani a másik ötnek Barnabásról és Pálról; az Antiokhiai Péter-Pál összeütközést, a Jeruzsálemi tanácskozást, a Tizenkettőt, Silást és a Jeruzsálemi levelet és Pál levelét a Galáciabeliekhez a júdaisták támadásával kapcsolatban.

Timóteus mindent el tudott mondani Listáról, Pisidiáról, Ikóniumról, Derbéről, Filippiről, Thessalonikáról, Béreáról, Athénről, Korinthusról, egy rövid utazás Efézusba, a saját útja Jeruzsálembe és Antiókiába. Timóteus be tudott számolni a többieknek az egész tartományban való utazásai kockázatairól, amikor a merész és fáradhatatlan Pállal tartott; a megbotozásokról, a börtönökről, a megkövezésekről és megkorbácsolásokról, amit Pál elszenvedett. El tudta nekik mondani mindazokat, amit Silással tettek mindenhol, bárhol és bármi mást, amit meg akartak ismerni!

Aristarchus, Secundus és Sopater tudott nekik beszélni Görögországról, a görög világról, a görög gyülekezetekről, a görög gondolkozásról, a látogatásaikról Filippiben és Korinthusban azokban a zavaros időkben, amit Tessalonikában - éveken át, társadalmi kivetettségben - hasonlóan kellett megélniük.

És te? Nektek mindannyiótoknak csak szemináriumotok van.

55-öt írunk. Milyen korúak ezek a férfiak? Titus 32 éves, Timóteus 28. Gájus 30 éves. A három görög (Aristarchus, Secundus és Sopater) mindannyian 28 évesek.

Ezek a férfiak mindannyian láttak legalább *egy* gyülekezet születését. Mindegyikük fel tudott állni és azt tudta mondani „én ott voltam a kezdetektől”. (A Tizenkettő hasonló dolgot mondhatott.)

Nemsokára, mindannyian fogják tudni azt mondani: *kettőt*.

A gyülekezet megszületése Efézusban

Ennek a hat embernek a szemei Pálra szegeződtek, aki megalapozta és felépítette Krisztus testét Efézusban. Az a hat férfi, akik ott voltak a gyülekezet indulásánál a saját városukban, most nézhették Pált hogyan építi fel a fiatal gyülekezetet Efézusban a következő három év során.

Micsoda kezdet! Sőt Timóteusnak az elméjébe kellett vésnie. (Lásd Ap.csel 20–21.)

Most már mind a hatan elmondhatják: kétszer “voltam ott a kezdetektől.”

És mi mit fogunk tudni mondani éveken át, az osztály padjaiban ülve, jegyzetelve a professzorok előadását?

Most nézzük meg, hogyan lesz a hatból nyolc!

10. Fejezet: Az emberek számának növekedése hatról nyolcra

Még mielőtt ez a hat férfi átlépte Efézus kapuját Pál elindította a gyülekezetet Efézusban. Hogyan? A legcsodálatosabb módon. Találkozott tizenkét tanítvánnyal, akik Bemerítő János tanítványai voltak. (János 27-ben vagy 28-ban – régen - meghalt. Most 54 volt 20 évvel később.) Pál bemerítette mind a tizenkét férfit. Amikor a hat férfi megérkezett, Pál 20 emberrel ment be Efézusba (a nyolc meg a tizenkettő újra bemerített férfi), ami a gyülekezet elindulását jelentette Efézusban.

A tizenkét megtért között volt két férfi (legvalószínűbb, hogy vér szerinti testvérek) Tychicus és Trophemus. Ez a két férfi megtette azt, amit minden első-századbeli hívő megtett: a megtérést és a gyülekezeti életet egy időben, párhuzamosan kezdte el.

Három évvel később ez a két férfi, Tychicus és Trophemus gyülekezet plántálóvá vált Isten királyságában. Így adódott, hogy az a hat ember, akiket Pál kiképezni tervezett végül is nyolcra növekedett!

A nyolc férfi kiképzésre került. A nyolc férfit kiküldték.

Jézus kiképezte a Tizenkettőt. Jézus kiküldte a tizenkettőt.

A Szentszellem kiküldte Pált és Barnabást.

Mi van a hattal? A hatot a gyülekezetük küldte ki. Azonban ezekből az Igeszakaszokból, amelyek leírják Pál megpróbáltatásait és fizikai szenvedéseit, nem látjuk, amit ezek az emberek megtapasztaltak Pállal. Ez az élet volt az, amit Pál átadott annak a nyolc férfinak, a gyülekezeti élet mindennapi megtapasztalásai mellett. Ezeket az embereket egy sokat próbált gyülekezetplántáló képezte ki.

Mind a nyolc férfi története egy kicsit eltért a másiktól, de Tychicus és Trophemus története egyedülálló volt. Ez a két ember ugyanazon időben, párhuzamosan tapasztalta meg a gyülekezeti életet és kapták meg a kiképzést is. Ők ugyanazon a helyen kapták a kiképzésüket, ahol röviddel azelőtt megtértek.

A képzésnek ez a módja teljesen eltérő a szemináriumtól. Miért? Az egyik ok az, hogy a szeminárium előfeltétele nagyon törékeny.

11. Fejezet: Efézus után a kilencedik ember

Miközben Pál Efézusban élt, megjelent egy fiatalember, akit Pál Krisztushoz vezetett, akinek neve Epaphras. Epaphras Kis-Ázsiából való volt, és nem Efézusból. Epaphras egy kis faluból származott, aminek neve Kolossé és Efézustól kilencven mérföldnyire helyezkedett el. Ez a figyelemre méltó férfi később gyülekezetplántálónak vált, sőt később Pál munkatársa lett.

Epaphras kiformalódott, és egy fantasztikus emberré vált. Ő lett a kilencedik ember, aki kiképzésre került! Azonban ő több lett, mint egy munkatárs, Pál minden fenntartás nélkül apostolnak nevezte Epaphrast! (A mi Biblia fordításaink — valószínűleg John Darby hatását viselik magukon — elutasítja a helyes fordítást annak a szónak, amit Pál használt, amivel leírta Epaphrast.)

A görögben Pál apostolnak hívta Epaphrast. Más fordítások „követnek, küldöttnek” hívják.” Itt többről van szó, mint a Tizenkettő, azután Barnabás és Pál esetében, akik szintén küldöttek voltak. Uraim, miért nem engedjük meg, hogy Epaphras az legyen, ami valójában volt? Végül is Epaphras három gyülekezetet épített fel. Ez a három gyülekezet közel volt egymáshoz; Kolossé, Hierapolis és Laodicea. Később, amikor Pál Európába, Filippibe akart menni, de nem tudott, Epaphrast - egy falusi embert - küldött, a Filippi 2:25 szerint.

Kis-Ázsia, elfoglalta a helyét a Filippi gyülekezet segítségével. Pál megkérte Epaphrast, hogy a Filippibeliek egyik apostola legyen.

Így tehát kilenc fiatal, pogány gyülekezetplántálónk van, akiknek Pál munkáját folytatni kellett. Befejeződött a kiképzés Efézus után? Mit tettek ezek az emberek, miután eltávoztak Efézusból?

12. Fejezet: Mi volt Pál kiképzési módszere Efézusban?

Mihez volt hasonló a kiképzés Efézusban (egy szemináriumhoz)?

Mi történt Efézus után?

Pál valószínűleg elmesélte nekik a saját életét. Valószínűleg többet tett, mint amit mi el tudunk képzelni. Az a módszer, hogy az emberek krízisek között éltek, lényeges a fiatal keresztyén munkások számára. (Nézzük végig Pál leveleit: bőven volt dolga krízis-helyzetekkel!)

De nézzük meg, mik jellemzik az ő szavait. Pál ismerte és beszélt arról, hogy mit kell tenni a másik királysággal. Mindig rendelkezett egy másik királyság evangéliumával, ami Jézus Krisztust helyezte a középpontba. Remélhetően gyakorlati dolgokra tanította őket: ráirányította a figyelmüket a problémák tömegére és a sok gyakorlati megoldásra. Bizonyára elegendő tapasztalat állt rendelkezésére a gyülekezetek felemelésére vonatkozóan. (Merjük azt mondani, hogy beszélt nekik Isten embereinek furcsaságairól?) Megmagyarázta, hogyan éljék túl a belső és külső támadásokat és azok hatásait, hogy ne megkeseredve és ne sérülten jöjjenek ki belőle.

Pál megtanította őket veszíteni, ami végül is a legcsodálatosabb minden lecke közül, megtanulták a gyülekezetplántálás rejtelmét. Nyolc ember figyelte Pál szavait munka közben. Ez elég kiképzés volt számukra. Ráadásul a Szent szellemben és egy bensőséges közösségben az Úrral, Pál olyasmit adott át nekik, ami a mai időkben nem adható át. Pál szellemi életet adott nekik, egy Krisztus központú „öntőformát”. Pál olyan dolgokról beszélt azoknak az embereknek, ami a szemináriumokon kevésbé ismert és a mai gyakorlatban egyáltalán nem.

Pál bemutatta Krisztust azoknak az embereknek! Egy élő Krisztus ismeretét. Mondhatod, hogy akkor olvassuk el újra a tizenhárom levelét. Azok középpontjában a Krisztus áll. Isteni találkozásban részesítette tanítványait. Amit Pál adott azoknak az embereknek, az nem volt más, mint, ami hatással volt az ő életére, az hogy „az élet Krisztus”.

Ezek az emberek sohasem felejtették el megfigyelni, hogy Pál hogyan emelt fel gyülekezeteket és hogyan vitte el azokat a felnőtt korra. Amiket felemelt azok szellemi gyülekezetek voltak. Pál nem egy pillanat alatt vált a módszerek emberévé.

Pál a saját, „tűzben született” tapasztalataiból merített és azokat adta át nagy bölcsességgel. Ezeknek az embereknek a gyülekezeti élet teljességét adta át. Megfigyelték, hogy mindannak magja, amit állandóan megfogalmaz az nem más, mint “megismerni a Krisztust, nem ismerni semmi mást, egyedül csak Krisztust.”

Valószínűleg hasznos tanácsokat adott nekik a kockázatos utazások alapján — tengeren, tengerben, banditák között, árulás, folyók, viharok, patkányok és tetvek. Ez nem osztályteremben való ülés, sem pedig egy kívánatos szónoki emelvény.

Pál átadta nekik a szenvedés tapasztalatát. Bemutatta nekik a Krisztussal való naponkénti járás árát. Pál képzési módszere két szó volt: Pál élete.

Pál képzése Krisztus volt. Pál átadott a nyolcoknak egy Krisztus-központúságot minden dologban és egy gyülekezet-központúságot.

Pál egy gyülekezeti ember volt

Pál még valamit tett, ami eltűnt a mi életünkből. Felemelt gyülekezeti embereket. És, következetes volt viselkedésében: el is engedte őket.

A keresztt, amit Pál átadott nekik az első kézből való tapasztalatok keresztje volt, nem egy könyv és nem is egy elmélet. A keresztt, ja igen, veszteség és nem nyereség.

Tanította Pál a Bibliát?

A szeminárium úgy tanítja a Bibliát, mint egyfajta középpontot és minden dolognak a megoldását, és ez a sajátos megközelítés majdnem kihagyja Krisztust minden dolgok középpontját. Ebből az következik, hogy a Biblia minden dolgok középpontjában áll.

Tartsátok ezt elmétekben mindig: az Újszövetségnek egyetlen része, ami létezett 54 és 58 között a Galatákhhoz írt levél, a Thesszalonikaiakhoz írt 1, és 2. levél; és kedveseim mindössze azok voltak, amiket Pál addig írt. És az Ószövetség? Ezek közül az emberek közül, Timóteust kivéve, senki sem tudott héberül olvasni. Nem, az Ószövetség görögül nem volt elérhető ezen körülmételetlen, tisztátalan pogányok számára.

Csak a 21 században kezdjük megérteni, hogy ritka volt az a zsinagóga, amelyik rendelkezett a teljes Ószövetséggel. És minden másolat — feltételezhetően kevesebb, mint ötven másolat az egész világon – óhéber nyelven íródott, olyan nyelven, amit abban az időben már nem beszéltek. Légy bizonyos, hogy sem a pogányok, sem pedig Pál nem tudott kezébe venni egy komplett Ószövetséget. Még az is valószínűtlen, hogy valaha is láttak Tórárt egy zsidó zsinagógában ott Efézusban.

Pál átadta a többieknek az Ószövetség szemléletét a szájhagyomány módszerét alkalmazva. És mindaz, amit nekik adott az Ószövetségből az az Ószövetség Krisztusa volt. . . ahogyan visszatükröződve látjuk Pál leveleiben.

Pál és a nyolc férfi munkaterülete

A nyolc férfi körbeülte Pált, hogy hallgassák őt, hogyan dolgozott az Efézusi gyülekezetben. . . és ahogyan saját kezével dolgozott a piactéren javítva a sátrakat. Ez a munka keretében történő képzés a képzés legjobb módszere.

13. Fejezet: Azután Pál kiküldte azokat az embereket Kis-Ázsiába

Miközben Efézusban időztek, Pál elküldte ezeket az embereket Kis-Ázsia közeli városaiba. Amit Pál alkalmazott az egy magas színvonalú munka közbeni, „inas”-tipusú tanítványképzés volt: „lazán irányítva őket és azután engedni nekik gyakorolni.”

Néhány gyülekezetet, melyeket később János apostol a Jelenések könyvében említ, ez a nyolc ember plántálta.

Efézus után

Pál azután továbbment. Pál képzést tartott ennek a nyolc embernek az Efézusban töltött idő befejezése után. Valójában ez a legfontosabb része a képzésüknek. Nézzük meg mi történt a képzést követően. Gondolod, hogy túristaként vitte őket Jeruzsálembe (a nyolcak találkoztak a Tizenkettővel)?

14. Fejezet: A képzés befejezése után

Pál rendezett egy utazást a nyolc férfi számára a Szent városba. Valójában, amikor Pál megérkezett Jeruzsálembe a nyolc emberrel, befejeződött a nyilvános szolgálata. Amikor a képzés befejeződött Efézusban, Pál magával vitte a nyolc embert Filippibe és azután Durres kikötővárosba nyugat Görögországban, útban Olaszország felé. Ott Durresnél észak felé fordultak egy rövid utazásra Dalmáciába. Azután visszajöttek a Görögországi Filippibe és onnan le Korinthusba. Pál ott levelet írt a Rómaiaknak! Amit azután tett ma is szívesen megtennénk. A nyolc férfit elvitte Jeruzsálembe* (57–58-ban.)

A Jeruzsálemben való letartóztatása után, az Apostolok cselekedetei elmondja nekünk, hogy Pál a nyolcak közül néhányat kiküldött Kis-Ázsiába, Görögországba és Olaszországba.** Ez alatt Aristarchus és Lukács Pállal időztek ott, ahol börtönben volt Cesáreában. Aristarchus később elkísérte Pált a rabságában Rómában.

Egyértelműen látszik az is, hogy Lukács Rómában volt Pállal. Lukács megírja a Lukács szerinti evangéliumot és elkezd az Apostolok cselekedeteinek leírását Cesáreában vagy Rómában. Pál életének utolsó napjaiban ezek az emberek, beleértve Epaphrast és János Márkot is, Titus és Timóteus Pállal együtt Rómába mentek.***

*Talán, hogy elkerülje a várható támadásokat, amire egyesek Pál ellen készültek, aki sohasem volt a Jeruzsálemi gyülekezetben, ezért elhozta magával ezeket az embereket Jeruzsálembe.

** Visszaugorva Izraelre, János Márk megírta a Jézus Krisztus életéről szóló első életrajzot (A.D. 55–56).

***Világosan láthatjuk mindezeket, de csak, ha követjük Pál leveleit azok megírásának sorrendjében.

Úgy gondoljuk, hogy 58 és 68 között, ezek az emberek azt tették, amire ki voltak képezve, erősítsék a gyülekezeteket és új gyülekezeteket plántáljanak. Ma a vándor gyülekezetplántálók újbóli megjelenésére várunk, olyan gyülekezetplántálókra, akik elindítanak egy gyülekezetet és azután magára hagyják egy - a vallásos tradíciókból kiszakadt - Krisztus központú emberre.

15. Fejezet: Amire ezek az emberek nem voltak kiképezve

Ez a képzés kulcsa!

Ezek az emberek olyan kiképzést kaptak, ami nem hasonlít a Platon/Aristoteles/öltözőfülkés előadótermes/ülő és jegyzetelő módszeréhez, amik tipikusak a mai szemináriumokon. Miért fogadunk el egy ilyen erőtlen-királyságot eredményező, a füleknek szóló képzést biztosító módszert?

Valójában, minden professzor egy hős valaki számára ott a szemináriumon; de amikor Pál életét nézzük, a mi szemináriumi professzoraink élete az összehasonlításban „pelyvák”-nak minősül.

A nyolc férfi koruk egyik legmegvetettebb emberének lábánál ült. Mi van mégis ebben az emberben?

A túlzott ellenőrzésünk hibája

Talán a legnagyobb és legáltalánosabb hiba, amit mi keresztyének elkövetünk az emberek képzésével kapcsolatban egy öntudatlan feltételezés, hogy minden, ami a kiképzést jelenti a Szentírás tanítása az embereknek.* Tanítani a Bibliát és kész! Ki vagy képezve és minősítve is!

Pál módszere előremutató. A messzi távolba nézni, azután tanítani nekik a Bibliát és engedni őket, hogy járják a saját útjukat, és lényeges a dolgok megcselekvésének a módja.

Gyere el egy szemináriumra néhány évre, tanuld a Bibliát (a széken ülve egy teremben), és azután járkalj kereszbe-kasul egy pódiumon és kapsz egy minősítést. Ez minden, amit az emberekkel tesznek ma, hogy kiképezzék őket!

* Kedves olvasó! Hiszem, mint olyan valaki, aki ezek szerint képzett ki embereket, amiről itt olvasol, hogy az tökéletesebb minden másnál. Nem görög nyelvről, nem tanulásról, nem szellemi erőről, nem szövegmagyarázásról, sem pedig szónoklattanról van szó.

Pál bevonta őket a saját életébe! Ez a nyolc ember megfigyelte Pál életét. Hallgatták a megtapasztalásait. Pál maga volt a tanterv része. Ez volt a gyülekezeti élet megtapasztalásuk Efézusban. A Pál szerinti gyülekezeti élet volt a mindennapi életük alapja. Engedjük meg, hogy legyen néhány bátor ember, aki nem elégszik meg a jelenlegi képzési módszerrel.

Engedjük, hogy legyenek olyanok, akik azt keresik, hogy a gyülekezet milyen volt a korai napokban... szabad és működött. Engedjük meg azoknak, akik vágnak rá, hogy egy ilyen gyülekezeti életet éljenek meg!

16. Fejezet: Kinek van minősítése, hogy kiképzést tartson?

Egy agyonstrapált öregember, aki egy dolgot tett . . . gyülekezeteket plántált. (Egy keveset írt is!) Ő végezte a kiképzést. Senki más. Egy napbarnított, kékgalléros munkás. Egy olyan ember, akit gyűlöltek. Szerettek. Nagyrabecsültek. Megvetettek. Mindenféle hazugságot mondtak a háta mögött, mégis olyan akinek valóságos volt az elhívása, aki az igazságot megengedhette magának. Ahogyan Theodore Roosevelt megfigyelte, nem egy nézelődő, nem egy elméleti ember, nem egy kritikus, nem egy előadó, hanem “az aréna embere . . . vérezve és tele zúzódásokkal.” Egyedül az ilyen emberek és egyedül csak az ilyen emberek képesek valódi győzelmeket és vereségeket elérni.

Csodálkozom: lehet bárki valóban kiképzett mindaddig, míg nem egy megvetett embertől tanult? Milyen jó lenne másként csinálni dolgokat?

Ha a nyolc ember kérdezett, Pál válaszolt!

Egymás után képezte ki az embereket arra, hogy azt tegyék, amit ő is tett. Ő egy építőmester volt, egy gyülekezetplántáló (olyanfajta gyülekezeteknek, mint amelyek azokban a napokban voltak, és nem olyanoknak, mint a maiak). Ez a nyolc férfi nem pásztor volt és nem is tett semmi hasonlót, amire a szemináriumok képeznek.

Erős képzés alatt lehetünk, hogy igazoljuk bármilyen más - Újszövetségi korban létező – képzési tapasztalatokat, ami teljesen más, mint ahogyan az első gyülekezetplántálók felemeltek gyülekezeteket.

Ismételjük meg! Minden elhívás az Újszövetség korában egyetlen irányba mutat: gyülekezetplántálásra szóló elhívás. (Nem gyülekezetet plántálni és utána ott maradni!) Lehet ez a te elhívásod? A te egyedüli elhívásod?*

Ha igen, akkor nincs szemináriumra szükséged . . . !!

*Ha úgy éled meg ezt, hogy “de én érzem, hogy arra vagyok elhívva, hogy tanítsak egy Biblia iskolában”. Jó dolog, elhívva lenni egy ma nem létező, nem a Biblia-tanulásra épülő elhívással!

Van bármi más elhívás az Újszövetségben, mint gyülekezetplántálónak lenni? Én nem ismerek mást. Jegyezd meg: ez olyanfajta gyülekezetplántáló, akit az jellemzett és kell, hogy jellemezzen, hogy gyülekezeteket plántáljon és utána hagyja őket magukra, alkalmanként meglátogatva őket. Az első században a leglátványosabb ilyenfajta gyülekezetplántálók voltak az apostolok; Pál, Barnabás vagy bárki más.

Van esély rá, hogy a te elhívásod az, hogy ebben járj? Egyetlen kérdés marad csupán. Van hajlandóság benned, sőt bátorság is (?)... mert ezekben a napokban, szükséges a bátorság. Azt jelenti ez, hogy kész vagy elhagyni az intézményes gyülekezetet és annak gondolkozásmódját? Ha nem tudod megérteni ezt a kérdést, nem tudod megérteni a feladatot, amire elhívásod van. Ha a válaszod igen, akkor az lenne a bölcs dolog számodra, hogy nézzél ki egy viharvert gyülekezetplántálót, aki a teljes szolgálatát “szobán kívül” töltötte, egy olyan embert, aki át fogja adni neked Krisztust minden cselekedetében, amit tesz!

Akarsz szemináriumra menni? Akarsz tanulni, hogy pásztor legyél (egy pozíció, ami a reformáció előtt sosem létezett)?

Ha pásztor akarsz lenni, feltétlenül menj szemináriumra.

Az a minta azonban, amit látunk egy olyan öreg gyülekezetplántáló, akinek szenvedélye a nem hagyományos módszer. Őt nem lehet beskatulyázni. Az első században láttunk egy ilyen embert Pál személyében, akiről túl sok borzalmas hírt hallottunk! Ha nem tudsz képzést kapni egy ilyen, sokat próbált öregembertől, akkor (1) menj el egy szemináriumra, ha az kielégítő számodra, vagy (2) ha nem létezik ilyen ember, kezdj el egy gyökeres változást, amely kilép a korlátok közül és örökre elhagyja azt. Számodra tanítás, hogy ne képezz embereket addig, amíg te nem vagy egy sokat próbált gyülekezetplántáló, olyan valaki, aki már plántált önállóan is megállni képes gyülekezeteket. Olyan gyülekezeteket, amelyek miután a gyülekezet plántáló otthagya őket, ők folytatták a munkát. Olyan gyülekezetek, amelyek a nagy üldözés idején és annak ellenére születtek meg és nőttek fel!

Gyülekezetek működtek mindenhol, és amiről ők beszéltek, és amit ők ismertek az Krisztus volt.

Légy bizonyos, hogy az a férfi, aki képezni fog téged nem pénzért teszi — a saját kezével munkálkodik annak érdekében, hogy elartsa saját magát. Túl nehéz lenne ilyet találni? Igen nehéz lehet. Most fejezzük be azzal, hogy megnézzük, hogyan halt meg a nyolc férfi.

17. Fejezet: Mi történt ezekkel az emberekkel?

Tudod, hogyan fejezte be Pál az életét, tudod hogyan halt meg a nyolc/kilenc férfi?

Az első, aki meghalt... világi történetírás számol be Aristarchus haláláról. Ő volt az első, aki a kilenc férfi közül meghalt 64-ben, Néro keze által, meggyújtva és égve Néro kertjében, hogy világítson, mint egy fáklya. És a többiek? Ha az egyház történelmét tanulmányozod, a többiek is mind erőszakos halállal haltak meg.

Pál

Pál nyilvános szolgálata 58-ban fejeződött be, amikor letartóztatták Jeruzsálemben.* Azt követően, hogy a nyolc ember végignézte Néro próbálkozását, hogy lerombolja a keresztyénséget Rómában. Látták azt is, hogy Izrael egy polgárháborúba süllyedt (65–66). Láttak 60 000 római katonát bevonulni Izraelbe.....és a hírek később eljutottak hozzánk, hogy Jeruzsálemet lerombolták (70 augusztusában). Miután Pál meghalt, az a nyolc férfi, akik még életben voltak olyan emberekké váltak, akik kitartottak a pogányok evangélizálása mellett és pogány gyülekezeteket emeltek fel.

Hogyan haltak meg a többiek?

János Márkot egy vadló által zúzták halálra? Timóteus Kis-Ázsiában halt meg és Titus Cipruson. Epaphras Filippiben halt meg, Sopater Rómában. Ez egy tendencia, ami mutat nekünk valamit.

Gájus és Secundus halálának körülményei ismeretlenek számunkra.

Van egy másik módja is a halálnak. A legtöbb ember a pulpitus szolgálatból nyugdíjba megy, és azután kihúzza a felekezete nyugdíjával, amíg meghal. Ez egy „másik módja” a halálnak.

Másrészt, vannak néhányan, akik nem érzik úgy, hogy helyes mód lenne az evangélium szolgálatában meghalni. Ez a könyv az ő számukra íródott. Ők mozdulni fognak, ahogyan Pál is mozdult, felemelve gyülekezeteket, ahol Krisztus legyen „minden mindenekben” és ahol Isten emberei minden összejöveten munkálkodnak és szabadságban élnek.

A végéhez érkeztünk és most itt az ideje, hogy egy döntést hozzál.

Ha ezt a részt olvasva elégedett vagy a szemináriumi képzéssel, akkor feltétlenül tedd azt. Csatlakozz a hatalmas sokasághoz.

*Egy ember, úgy tűnt a pogány Trophemus volt az oka Pál bebörtönzésének Jeruzsálemben. Azt követte Pál bebörtönzése Cézareában, majd Rómában. Egy feszültségekkel terhes időszak volt 58-tól 63-ig. 66-ban Pál ismét börtönben volt és 68-ban halt meg.

Ha el tudod fogadni a szemináriumi módszert, jogot nyersz arra, hogy mindaz, amit az intézményesített keresztyénség jelent, rád vár!

De ha te egyáltalán nem akarsz azon az úton járni, akkor meg kell kérdezned azokat, akiket magad körül látsz, hogy ismer-e valaki egy embert — aki nem intézményesített gyülekezetben van — nem is nagyon messzi — aki még életben van, akinek van egy érem a nyakában.

Egy érem?

Igen, elhelyeztem ezt az érmet azoknak a fiatal embereknek a nyakába idős koromban. Az érem egyik oldalára egy villamosszék van bevésve, a másik oldalán a következő szavak állnak: “Minden nap meghalni.”

Légy biztos, ha megkérdezed őt, hogyan lehetséges az, akkor ő azt fogja mondani, egy sok éven át tartó szenvedélyes életmód által és sok könnyet hullajtva.

Valószínűleg a válasza az lesz, hogy azt az érmet ő a távoli Waldensian völgyben kapta fenn a magasban az észak olasz Alpokban. Az ő érme egyenértékű egy másik - emberek által adományozott érmével... - de sokkal, sokkal több. Légy bizonyos, ő vagy vérrel fizetett annak viseléséért vagy végignézte egy öregember bukását.

Miért Waldensian hegyei? Azért, mert régen, sok évvel ezelőtt, ott volt egy ember, akit Waldensians-nek hívtak, aki rendszeresen küldött ki embereket gyülekezetek plántálására egész Európában. Ők ezt a Sötét Középkor legsötétebb napjaiban tették. Azokban a napokban régen, mielőtt Waldensians kiküldte a gyülekezetplántálóit, egy temetést rendeztek azoknak, akiket kiküldtek. Miért? Mert Waldensians tudta, hogy sohasem fogja azokat a munkásokat még egyszer látni, és nem is tudta hol fognak meghalni. Ezért megtartották azoknak az embereknek a temetését a biztos haláluk tudatában azon a helyen, amit egyébként sosem tudnánk meg.

Fiatal férfiak és asszonyok ne keressetek a szívetekben egy alacsonyabb mércét az elhívásotok számára! Mit kellene tenned, ha az az ember, aki viselte azt az érmet sok évvel ezelőtt meghalt? Nézz körül! Van néhány dolog Istennel kapcsolatban, ami előre megjósolható. Ő fel fog emelni másokat, hogy különbözzenek azoktól az emberektől, akik előttük jöttek.* Találd meg őt. Kövesd őt. Légy vele.

Isten ad nekünk ilyen embereket . . . akiknek Krisztus a szenvedélyük . . . és az Úr, visszaadja nekünk a gyülekezetet!

* Néhány ezek közül az emberek közül: Priscillian, Columbo, Peter Waldo, John Wycliffe, John Huss, William Tyndale, Conrad Gaeble of the Swiss Anabaptists, Zinzendorf, Watchman Nee, Prem Pradham és Bakht Singh.

Szemináriumot bárki végezhet. De ki az, aki meghal?

A szerzőről: Gene Edwards a B.A. Kelet Texas Egyetem és a B.D., valamint egy M.Div. Délnyugati Baptista Teológiai Szeminárium (1955), ahol 22 éves korában végzett. Több mint 30 könyv szerzője; némelyik két millió példányban került kiadásra. Kiadói a Zondervan, Random House, és Tyndale. Gyakori vendége a nemzeti keresztyén televíziónak és keresztyén rádiónak. Legismertebb könyvei az Isteni kaland, A három királyok elbeszélése és A keresztre feszítésem napja, ahogy Jézus Krisztus elmondta. Öt könyvet írt, amelyek a szenvedéssel és a fájdalommal foglalkoznak. Úttörője volt a házi gyülekezet mozgalomnak és még mindig hozzájuk tartozik. Amerika legszeretettebb keresztyén történetírójának hívják. Szolgálatának korai éveiben Edwards pásztor volt; és azután, mint evangélista városszerte evangélizációs kampányokat tartott szolgálók által támogatott módon. Gyakori vendég a TV-ben és a nemzeti keresztyén rádióban, szemináriumok és Biblia iskolák előadója. Konferencia szónok Amerika szerte, valamint négy kontinensen. Feleségével együtt munkálkodnak az otthonukban, Floridában.

Ajánlott irodalom:

1. Organikus gyülekezet
2. Problémák és megoldások
3. Házi gyülekezetek indítása a semmiből
4. Szemináriumi módszerek és Pál módszere munkások felemelésére
5. Miért nem sikeres olyan sok házi gyülekezet?

Fordította: Abonyi Sándor

2010-03-29